

Francesc Palau amb els exclosos

No és nova la situació que patim a nivell de nació i de continent. Malauradament, sempre han existit migracions i per descomptat marginats.

És el que va passar en l'època de Francesc Palau, en esclatar el boom de la industrialització a Barcelona. Persones i col·lectius pobres de les zones rurals es van traslladar a la Ciutat Comtal. Desitjaven accedir al mercat de treball industrial -iniciat, amb èxit, allà -. D'aquesta manera esperaven millorar el seu nivell i qualitat de vida. Potser, molts ho van aconseguir. No obstant això, al mateix temps, el sistema exclouia sistemàticament a molts. A poc a poc alguns s'enfonsaven, més i més. En no gaudir de condicions bàsiques per a mantenir nivells mínims de salut: alimentació, higiene, habitatge digne, relacions cordials etc. se'ls multiplicaven les malalties. Ni l'administració ni la societat es trobaven, en aquella època, organitzades, amb infraestructures de salut, urbanisme ni seguretat social. Condicions de les quals gaudim, al dia d'avui. Tots vivien amb desmesurada precarietat. Molt més, els que no aconseguien un lloc de treball.

D'altra banda, l'interès pels indigents no sol abundar en les primeres etapes del recorregut humà o espiritual. Qualificats membres d'Església, o d'altres col·lectius, ho han realitzat en la plenitud del seu camí. No abans. Abans, s'han destacat com a excel·lents professionals. Quan lo professional decreix, atenen amb interès i amb cura els qui pateixen la xacra de l'exclusió. Comptem amb nombrosos religiosos / es, sacerdots i laics que s'han dedicat a aquest ministeri en barris marginals de les grans ciutats i en d'altres llocs. La seva activitat creativa i fecunda ens sorprèn. Semblen encunyats per al servei. ¿Origen de tot això ?, sense cap dubte, la seva condició de creients.

El mateix li va passar al pare Palau. Home despert, com pocs, i atent al seu entorn, va prendre consciència de l'enorme precarietat que generava la gran indústria barcelonina. I com a conseqüència, dels nombrosos conflictes derivats de la mateixa. Què fer?, es preguntava amb insistència. A diferència dels qui passaven de llarg davant semblant problemàtica, incloses les autoritats eclesiàstiques de les que depenia, ell l'encara amb sol·licitud i rigor. En consciència, no pot actuar d'una altra manera. S'apropa i s'interessa per els necessitats. Demana ajuda a professionals del sector. Ells atenen els malalts, diagnostiquen i els proporcionen tractament.

El seu segle i la seva terra -Catalunya, sí- van ser proclius a atribuir al maligne les malalties que patien tants humans. Encara, avui, subsisteixen reminiscències. Palau compartia semblant bagatge cultural. Cert, molts dels seus malalts patien severes excentricitats. Davant de tanta indigència i impotència, tracta de pal·liar, des de les seves possibilitats, la dolorosa realitat. Els escolta, atén, acompanya, els beneeix, ungeix i exorcitza. Resa per ells. Fins els acull en la seva pròpia residència. Redueix els espais dedicats a la seva comunitat, i habilita els llocs desocupats per emparar els sense sostre, sense salut ni futur. Almenys, així, tenien on aixoplugar-se. Demana col·laboració als seus fills i filles, també a la seva família. Tots s'hi van involucrar. Amb el temps, i de manera inexplicable, alguns malalts fins i tot es van curar.

L'autoritat eclesial no veia amb bons ulls aquesta forma de servei. Era de frontera, i la institució hi posa reserves. Les autoritats civils el vigilaven des de temps enrere. Per fi, prenen cartes en l'assumpte. ¿Resultat?, el P. Palau i els seus col·laboradors són cridats a declarar, com a imputats, en interminables

sessions. Pateixen, així mateix, violació de domicili i, fins i tot, posats a la presó. Allí romanen dies i dies. Interminables.

Després, com en d'altres incidents anàlegs, els tribunals dictaran sentència absolutòria a favor de Palau. El més probable és que, en el transcurs d'aquesta missió, el P. Francesc cometés desencerts. Del que no podem dubtar, però, és de la seva motivació fonamental: imitar el Mestre en la sol·licitud i servei als membres més adolorits de la seva Església. Sí, suport fonamental d'aquest servei va ser el doble component de l'amor: a Déu en els més desatesos. Realitzat amb generositat i entrega heroiques. Tot un repte, en l'actualitat, per a tants i tan competents voluntaris, servidors esplèndids i solidaris. Alhora, urgent servei eclesial i humà.

Ester Díaz S., carmelita missionera